

Ani Stendhal ani Lucien tedy neuznávají demokracii, která je „příliš nevlídná k jejich pocitům emocím“, režim, který si neváží mužů (pro jejich hodnotu), ale jen je sčítá jako jednotky, tak jako v Americe. Pokaždé, když jeden z nich zatouží překonat Atlantik, je přesvědčen, že bude žít mezi spravedlivými a skutečně spořádanými (slušnými) lidmi. Vzápětí si však uvědomí, jaké nesnáze je obklopí v této nemilosrdné a kruté společnosti. Jejich ideál představuje spojení republikánského ducha jejich století a monarchistických zvyků předchozího období. Z neschopnosti docílit tohoto nepravděpodobného spojení se uchylují k úniku z tohoto světa.

Patřit tedy k členům toho správného středu není nic pro Stendhala ani jeho hrdinu: Lucien má lidi rád, ale nerad se s nimi stýká; má srdce republikána, ale snaží se – tento Brutus – podbízivě zdvořilým chováním zalíbit v salónech legitimistů; uctívá Napoleona, který znechucuje svou krutovládou; je demokrat, který by nechtěl žít v americké povrchnosti; je rozpolcená bytost, která nikde nenachází svou rovnováhu a nadto nenávidí klamnou rovnováhu buržoazní monarchie.

Posunutí smyslu v komentářích 2, 4, 5, 6 , celkově E